

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Гроховича Віктора Антоновича щодо офіційного тлумачення пунктів 7 та 21 статті 13 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" в редакції від 22 грудня 1995 року

м.Київ

15 жовтня 1997 року

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України

Тимченка Івана Артемовича - головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Козюбри Миколи Івановича,
Корнієнка Миколи Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мартиненка Петра Федоровича,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Селівона Миколи Федосовича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тихого Володимира Павловича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Яценка Станіслава Сергійовича

розглянув питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Гроховича Віктора Антоновича.

Заслухавши суддю-доповідача Мироненка Олександра Миколайовича та вивчивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в :

1. Інвалід Великої Вітчизняної війни другої групи Грохович В.А. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положення пункту 7 статті 13 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" у редакції від 22 грудня 1995 року, який надає інвалідам війни пільгу на безплатний проїзд всіма видами міського пасажирського транспорту, автомобільним транспортом загального користування в сільській місцевості, а також залізничним і водним транспортом приміського сполучення та автобусами приміських маршрутів у межах області.

В.А.Гроховича цікавлять питання: а) чи поширюється пільга на безплатний проїзд на міжміські маршрути у межах області; б) чи може нею скористатись інвалід війни, який мешкає у місті, для поїздки з цього міста на міжміському автобусі у сільську місцевість в межах однієї області і повернення таким же чином додому; в) у яких межах території і на яких саме автобусних маршрутах інваліди війни можуть користуватись правом на безплатний проїзд. Ці проблеми виникли внаслідок того, що заявник розуміє пункт 7 статті 13 зазначеного закону як такий, що стосується автобусів всіх видів, типів і маршрутів, а Державний департамент автомобільного транспорту Міністерства транспорту України вказане положення закону не поширює на міжміські маршрути, тобто маршрути довжиною понад 50 км, незалежно від того, міжобласні вони чи внутрішньообласні.

2. В.А.Грохович звертає увагу на те, що у прийнятому раніше Положенні про порядок надання пільг щодо оплати жилої площі та комунальних послуг інвалідам Вітчизняної війни I та II груп і сім'ям загиблих військовослужбовців та проїзду на пасажирському транспорті інвалідам Вітчизняної війни від 27 травня 1975 року передбачено: "Право безплатного проїзду у сільській місцевості на пасажирському автомобільному транспорті загального користування

(приміських, внутрішньорайонних, міжміських, внутрішньообласних, міжобласних, міжреспубліканських маршрутів) надається у межах адміністративного району за місцем мешкання інваліда як постійного, так і тимчасового".

26 вересня 1989 року Рада Міністрів УРСР Законом СРСР "Про невідкладні заходи по поліпшенню пенсійного забезпечення та соціального обслуговування населення" віднесла до автомобільного транспорту загального користування у сільській місцевості як приміські, так і міжміські маршрути, у тому числі внутрішньорайонні, внутрішньо- і міжобласні та міжреспубліканські, а право безплатного проїзду на них передбачено "у межах адміністративного району за місцем як постійного, так і тимчасового мешкання".

Постановою Кабінету Міністрів України від 16 лютого 1994 року № 94 "Про порядок надання пільг, передбачених Законом України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" право на безплатний проїзд автомобільним транспортом загального користування у сільській місцевості інвалідам війни надано незалежно від місця їх мешкання, але без уточнення, як це було у попередніх нормативних актах, що вкладається у поняття "автомобільний транспорт загального користування".

3. Колегія суддів Конституційного Суду України у справах за конституційними зверненнями відмовила у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням В.А.Гроховича.

4. Важливе значення для повного і об'єктивного вирішення справи В.А.Гроховича мають положення частин другої і третьої статті 2 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" в редакції від 22 грудня 1995 року: "Права та пільги ветеранів війни і членів їх сімей, встановлені законодавством України і законодавством колишнього Союзу РСР, не можуть бути скасовані без їх рівноцінної заміни.

Нормативні акти органів державної влади та органів місцевого самоврядування, які обмежують права і пільги ветеранів війни, передбачені цим Законом, є недійсними".

У зверненні порушено питання щодо законності актів органів державної влади та органів місцевого самоврядування, яке статтею 14 Закону України "Про Конституційний Суд України" віднесене до компетенції судів загальної юрисдикції.

5. З тексту конституційного звернення і доданих до нього документів не впливає наявність неоднозначного застосування положень пункту 7 статті 13 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" судами України, іншими органами державної влади, оскільки В.А.Грохович не звертався з цього приводу зі скаргою на дії установ Міністерства транспорту України, зокрема, на рішення Управління перевезень Державного департаменту автомобільного транспорту. Не оскаржувалась заявником у судовому порядку і бездіяльність, на його погляд, Управління соціального захисту населення Кіровоградської обласної державної адміністрації у забезпеченні реалізації пільг, наданих інвалідам Великої Вітчизняної війни.

6. Зі змісту клопотання В.А.Гроховича не вбачається необхідність офіційного тлумачення пункту 21 статті 13 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" від 22 жовтня 1993 року, як і доповнення до нього від 22 грудня 1995 року.

На підставі викладеного і керуючись статтею 150 Конституції України, статтями 45, 49 та 94 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Гроховича Віктора Антоновича щодо офіційного тлумачення пунктів 7 та 21 статті 13 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" в редакції від 22 грудня 1995 року на підставі пункту 3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" - непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскаржена.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

м. К и ї в

15 жовтня 1997 року

№ 48-з

Справа № 18/493-97